

KAPITOLA 6

Švitoření.

Obklopilo mě švitoření připomínající libozvučnou zvonkohru.

Pootevřela jsem oči. Oslnil mě proud světla, v němž jsem rozeznala stříbrný brokátový vzor. Chvilku mi trvalo, než si moje oči přivykly natolik, abych si uvědomila, že se dívám na vzor na stěně.

Bohové, strašně mě bolelo za krkem.

Ležela jsem na břiše, našťěstí. Mé tělo spočívalo v bílých peřinách, které byly nadýchanější a jemnější než cokoli, co jsem kdy poznala v Threllu. Ačkoli tam je takové vedro, že takovou deku nikdo nepotřebuje.

Zamrkala jsem. Z hrdla mi unikl sten.

Švitoření ustalo. Teprve po tom, co se v mém zorném poli objevila baculatá žena v jednoduché modré blůze a dlouhé rozevřaté sukni, jsem si uvědomila, že to švitoření byl její hlas.

Bez ohledu na ztuhlou šíji jsem zvedla bradu právě v okamžiku, kdy se ta žena sklonila, aby se na mě podívala. Mohlo jí být něco přes třicet, měla bílou pleť a stříbrné vlasy nedbale sepnuté nahoře na hlavě. Její zakulacené tváře lemovalo několik zvládných pramínků.

Valtainka.

Najednou mi došlo, že musím být v Aře.

V řádu Půlnoci.

Něco na mě arsky spustila, jenže mluvila tak rychle a já měla tak zpomalený mozek, že mi její slova protékla nepochopená mezi prsty.

Usmála se na mě a v očích jí zajiskřila starostlivost.

„Tisaanah?“ oslovila mě vysokým zpěvným hlasem. Žádný div, že mi zněl jako zvonky. „Tak se jmenuješ?“

Tentokrát to řekla pomalu a zdůraznila každé jednotlivé slovo. Mohlo by to působit blahosklonně, kdyby z ní nevyzařovala tak znatelná vstřícnost.

Přikývla jsem. „Ano.“

Usmála se ještě víc a položila si dlaň na prsa. „Willa.“

„Zdravím,“ zašeptala jsem.

„Já tebe taky, drachá.“

Drachá. Drachá. Dolovala jsem z mozku všechna arská slova, na která jsem kdy narazila. V psané podobě mi připadala o tolik lehčí.

Pozvolna mi to došlo. *Drachá. Drachá.* Termín vyjadřující citovou náklonnost.

To zvládnou. Maličko jsem zvedla koutky úst.

Drobný náznak porozumění Wille očividně stačil k tomu, aby na mě začala znovu drmolit. Nezbylo mi než se přinutit na její věty soustředit.

„... docela dlouho mimo sebe. Zpočátku jsem tě musela chodit léčit třikrát denně. Trpěla jsi vážnou infekcí,“ potrásla hlavou. „Velmi vážnou.“

Infikcí.

Nové slovo. Jeho význam jsem si nicméně uměla domyslet.

Pohnula jsem rukama, abych se zvedla. Čekala jsem, že si tím způsobím velkou bolest, ovšem nestalo se. Byla jsem ztuhlá, to ano, ale s tím, co jsem musela protrpět během těch posledních několika týdnů, se to nedalo srovnat.

Neuvěřitelné.